

És nostàlgia el que té Trias?

«Trias potser ha encertat a comprendre que el postprocés exigeix porositat i flexibilitat a més de transversalitat»

És una paradoxa disruptiva, fa rodar el cap, es carrega moltes teories de pa sucat amb oli: la figura de Junts amb més possibilitats de tocar poder aviat és avui un home que va ser peça indissociable del pujolisme governamental, Xavier Trias i Vidal de Llobatera. De Pujol a Turull, passant per Mas i Puigdemont, i tiro perquè em toca -i perquè no hi ha ningú que surti tan ben parat a les enquestes-. Serà, sens dubte, el candidat de Junts a l'alcaldia de Barcelona. Trias és "the new star", la promesa que ve del passat, l'últim servei que Pujol fa als seus hereus. Fins i tot, quan aquests han abjurat mantes vegades del pare fundador. Catalunya, un país on tot és possible. Ítaca és una illa de l'Eixample amb el doctor Trias subministrant calmants a balquena.

Recordo Trias en aquells temps en què no passava res. Vull dir, res com el que va venir després. Parlo dels anys de la sociovergència inercial, etapa tan bescantada com mal coneguda. Ell era l'home a qui les ràdios trucaven de bon matí per fer l'exegesi de les declaracions de Jordi Pujol del dia anterior, l'home encarregat de la lampisteria fina com a conseller de Presidència, l'home que no tenia mai un no per a la premsa, l'home que anava a per totes les pilotes, l'home que posava el cataplasma on calia, l'home que sabia torejar fent-se el despistat. Trias era un jòquer a Palau, que en prenguin bona nota els que, per ignorància o per mala fe, han reduït aquell moment a un episodi de Les Teresines.

A diferència de Lluís Prenafeta, Trias s'estimava més evitar guerres que declarar-ne. Havia estat un bon conseller de Salut, però va excel·lir en el difícil paper de xerpa del líder, mai en fora de joc, sempre amatent i elegant. Després, com a cap de files de CiU a Madrid, va passar-ho molt malament. Va arribar al Congrés dels Diputats quan Aznar havia assolit la majoria absoluta i els populars ja no volien dissimular. No va poder suportar-ho, jo l'entenc.

Trias, que va ser un alcalde amb més bones intencions que grans resultats, Trias que va envoltar-se a l'Ajuntament d'alguns espavilats que van resultar nefastos, Trias que no va acabar de desplegar un projecte clar de ciutat, però sabia somriure, té moltes possibilitats de tornar a l'alcaldia. En privat, els de Junts admeten que no tenen cap nom millor que ell. Trias cau bé als independentistes, agrada als orfes de la sociovergència, podria penetrar en part dels electorats del PSC, ERC i el PP, i no crea rebuig en els sectors més allunyats del seu espai. Malgrat les mentides llançades pel clavegueram de l'Estat i repetides per alguns, Trias té una imatge excel·lent, és honest i dialogant. Però el drama de Trias és que no li acaba d'agradar el vehicle on haurà de pujar per arribar al Consistori de la capital de Catalunya, un vehicle que és una olla de grills. Junts no li fa el pes. Ho ha dit diverses vegades.

En una llarga entrevista publicada pel setmanari El Temps, el doctor Trias amolla aquesta confessió amanida d'anàlisi: "Jo soc un anòmal. Soc una persona que durant tot aquest temps he estat a Junts i al PDECat. Militant als dos quan no es pot. Ho he fet perquè el futur es diu Junts per Catalunya, però el PDECat no té sentit que es converteixi en una cosa contra Junts per Catalunya. Hem de buscar la manera que tot això vagi integrant-se. Tampoc té sentit la gent que diu que cal evitar que Junts s'assembli a Convergència. Tant de bo s'assemblessin a Convergència. Era un partit on sempre em vaig sentir molt còmode. No sempre estant d'acord amb tot ni tenint la ideologia majoritària". Retingueu dos missatges. Primer: Trias vol que Junts s'assembli a Convergència. Segon: Trias vol un partit on sentir-se còmode.

Pateix Trias un atac de nostàlgia? El simplisme amb el qual analitzem la política en aquest país abonaria aquesta hipòtesi tan plana. Però no hem vingut aquí a repetir rondalles ni a despatxar coses complexes amb sintagmes rebregats. Si bé és cert que hi ha una legió perduda d'ànimes



que enyoren la vella Convergència -i que voldrien que Trias fes el miracle de la seva resurrecció-, m'inclino a pensar que l'interessat no pretén fer marxa enrere, sinó assajar una nova síntesi que s'articuli sobre els consensos més sòlids del catalanisme polític abans que sobre l'experiència del nou independentisme del procés, sense excloure'l. Una síntesi més atenta -em sembla- a les fronteres de Junts amb el PSC i ERC que amb la pugna casolana entre borrasistes i turullistes. Recordeu que la metròpoli sempre ha estat una assignatura difícil per als convergents.

La intuïció interessant de Trias -que sap que Barcelona no és precisament Berga- és que un independentista podria ser alcalde de la capital de Catalunya si no es presenta només com a candidat de l'independentisme. I ell es vol presentar com l'únic candidat -amable, integrador, sincrètic i moderat- capaç de fer fora Ada Colau, sumant vots molt diferents, però lluny de la caspa -se suposa- que exhibeixen algunes plataformes inquietants que volen un canvi total a la ciutat.

Sense ser-ne del tot conscient, Trias potser ha encertat a comprendre que el postprocés exigeix porositat i flexibilitat a més de transversalitat, paraula que s'invoca ritualment com qui vol protegir-se amb un conjur. Ho entendreà Jordi Turull, tot això? Veurem. I una pregunta que em sembla més important que les consideracions anteriors. Voldrà Trias, aquest cop, fer una llista on no hi hagi cap element dubtós, cap ninot d'aquells que se serveixen del càrrec en comptes de servir la gent?